

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΤΟΥ

«Πολυτεχνείο» 94. 21 χρόνια μετά. 'Αύξοντας αριθμός ν+1 ■.17 Νοέμβρη μια ημερομηνία που κάθε χρονιά, ιδιαίτερα όταν η συμβατική διαίρεση του χρόνου (δεκαετίες, εικοσαετίες κ.λπ.) ευνοεί, αποτελεί "μέρα μνήμης".Στοιχεία που κοσμούν αυτή τη μέρα :πανηγυρικές εκδηλώσεις, γιορτές, τελετές, λόγοι επισήμων. Στοιχεία μέσα στα όρια του παραδεδειγμένου τελετουργικού. 'Όλα αυτά μαζί, με αποτέλεσμα μια λαμπρή φιάστα. Και μετά τι ; Τίποτα. Πίσω από τις λαμπρές βιτρίνες και τις προσόψεις κρύβεται ο ξεπεσμός και το κατάντημα μιας πολύ σημαντικής στιγμής στην ιστορία.Το ουσιαστικό νόημα χάνεται . Το Πολυτεχνείο καπηλεύεται από τη νερούλη συνθηματολογία των πολιτικών κομμάτων. Και αρχίζουν και οι διαμάχες : Οι μεν το διεκδικούν γιατί "δικαιωματικά" τους ανήκει, οι δε θέλουν μερίδιο. Στον αγώνα του πολυτεχνείου είναι αλήθεια ότι υπήρχαν πολλές τάσεις και διαφορετικές ανάγκες. Στους δρόμους της Αθήνας τον Νοέμβρη του 73 υπήρχαν κάθε είδους άνθρωποι :αυτοί που ήθελαν την πτώση της χούντας για τη δική του ανέλιξη, αυτοί που επιδίωκαν την επαναφορά της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, αυτοί που δεν είχαν συγκεκριμένους σκοπούς, υπήρχαν όμως και αυτοί που εξεγείρονταν ζητώντας το κατεξοχήν δικαίωμα να ζουν ελεύθεροι. Στοιχείο σημαντικό ^{της}συνένωσης αυτών, ήταν η ύπαρξη μια αυταρχικής εξουσίας που παραβίαζε με απροσχημάτιστο τρόπο θεμελιώδεις ελευθερίες και δικαιώματα. Αυτό νομιμοποίησε την εξέγερση που ήρθε ως ενέργεια όχι μόνο ορισμένων πολιτικοποιημένων συνιστώσων με συγκεκριμένη ιδεολογικοπολιτική διάσταση,αλλά και της ευρύτερης συμμετοχής του αγανακτισμένου λαού.Τα πράγματα οδηγήθηκαν (με τη συμβολή και κακών χειρισμών της τότε εξουσίας)στις περαιτέρω εξελίξεις, χωρίς αυτές να έχουν προσχεδιαστεί. Η έννομη τάξη, που κάθε εξουσία επιθυμεί, καταλύθηκε, αν και πολλοί από τους συμμετέχοντες δεν το επιθυμούσαν, και η επέμβαση των τανκς οδήγησε στην πτώση της χούντας. Και ήρθε η μεταπολίτευση . . . Και το μεγαλύτερο μέρος των ανθρώπων που πρωτοστάτησαν τότε, υπήρξε ο μηχανισμός του νέου συστήματος. Πολύ σύντομα τα αιτήματα εκείνου του αγώνα λησμονήθηκαν και ο ίδιος προστέθηκε σαν μια ακόμα "εθνική επέτειος". 'Όμως το πολυτεχνείο δεν ανήκει στο έθνος. Δεν ανήκει σε αυτούς που έθαψαν τη σημασία του λίγο καιρό μετά. Αυτή την αλήθεια εξέφραζε και ένα σημείωμα αφιερωμένο στους νεκρούς : "ο ελληνικός λαός ήταν ανάξιος της θυσίας σας". Το πολυτεχνείο ανήκει στους νεκρούς - μόνο σε αυτούς. Σήμερα, 1994, μπαίνει το ερώτημα αν υπάρχουν αναλλογιές με το 73 και αν το πολυτεχνείο έχει κάτι να μας πει. Μια σύγκριση μπορεί να δώσει απάντηση : τότε υπήρχε μια χούντα που καταπατούσε φανερά τα δικαιώματα των ανθρώπων. Μια ορατή αυταρχικότητα

ευνοσι συλλογικότητες και αλληλεγγύη. Αποτέλεσμα μια εξέγερση με δυναμισμό και αυταπάρ-
 τωρα υπάρχει ένα "κράτος δικαίου": ένα κράτος που διατηρεί, ^{πιο} ~~καταστάσει~~ διακριτικά ίσως,
 αυθαίρετο αστυνομικό έλεγχο, ένα κράτος που φοβάται τους ξένους, κατηγοροποιεί τους
 πολίτες, επιβάλλει ωράρια, καλλιεργεί τον ατομισμό και την αποξένωση, ένα κράτος
 γραφειοκρατίας που προβάλλει την ιδέα του έθνους για να καλύψει τα μεγάλα κοινωνικά
 προβλήματα. Βασικό όργανο στα χέρια του συστήματος τα Μ.Μ.Α. (Μέσα Μαζικής Αποβλάκωση)
 με το σύνολο των ιδεών και προτύπων που υποβάλουν, κυρίως τον καταναλωτισμό για την δή-
 κάλυψη των "αναγκών" της σύγχρονης ζωής. Αίτημα για ελευθερία λοιπόν υπάρχει και σήμερα
 αυτό πρέπει να κρατήσουμε από το Πολυτεχνείο και όχι μόνο τους πανηγυρικούς. Βασικό ση-
 μείωμα είναι η συνειδητοποίηση των προβλημάτων, η ανάπτυξη συλλογικοτήτων (κοινή δράση) και η
 καταπολέμηση του ατομισμού και της αποχαύνωσης. Οι τρόποι έκφρασης και δράσης για την
 κάλυψη του αιτήματος της ελευθερίας πρέπει να χαρακτηρίζονται από διανομισμό και να
 αποτελέσουν αντικείμενο συζήτησης και προβληματισμού. Το Πολυτεχνείο μπορεί να έγραψε τ
 δική του ιστορία μια συγκεκριμένη χρονική στιγμή, μπορεί όμως να αποτελέσει παράδειγμα. Για
 η ιστορία συνεχίζεται...

ΑΛΛΗ ΟΧΘΗ

